

Arrest

nr. 177 491 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn zesde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Hij stelde hiertegen een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal dat een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Hiertegen stelde hij een beroep tot schorsing in bij de Raad van State. Zijn tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 6.530 van 29 januari 2008. Zijn beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen. De Dienst Vreemdelingenzaken nam een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van zijn derde en vierde asielaanvraag. Zijn vijfde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 153.997 van 6 oktober 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een attest van de District Administrative Office, een attest van de Village Development Committee Office, een attest van het Bureau van de Dalai Lama, een envelop en zijn Green Book.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. 6.530 van 29 januari 2008 en nr. 153.997 van 6 oktober 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn vijfde asielaanvraag naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn vijfde asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 153.997 van 6 oktober 2015, werd vastgesteld, met name:

“2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht doordat hij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden over zijn verblijfsrechtelijke status in India en Nepal voor zijn komst naar België, alsook door het voorleggen van een valse Chinese identiteitskaart, (ii) zijn beweerde herkomst reeds in het kader van zijn vorige asielaanvragen als ongeloofwaardig werd beschouwd en hij ook in huidige asielaanvraag zijn beweerde Chinese nationaliteit met geen enkel authentiek document staakt, (iii) zijn verklaringen over zijn (valse) Nepalese identiteitskaart de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen verder in het gedrang brengen, (iv) hij zijn verblijf in India pas bij zijn vijfde asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties kenbaar maakte en het niet geloofwaardig is dat hij in India als Tibetaan over geen enkel Indisch verblijfsdocument beschikte, (v) zijn verklaringen over zijn aankomst in Nepal niet geloofwaardig zijn en hij na verificatie bij het opvangcentrum Nelen Khang niet bekend blijkt te zijn en niet kan worden teruggevonden in het registratieboek, terwijl hij er wel een attest van neerlegt, (vi) zijn neergelegde Green Book in België werd uitgereikt in 2014 op basis van zijn – ongeloofwaardig bevonden – verklaringen, en (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van niet-gestaafde, blote beweringen en het steeds herhalen van deze beweringen met telkens een licht aangepaste bewoording, hetgeen echter geen dienstig verweer is tegen de pertinente en concrete motivering in de bestreden beslissing.

Zo stelt verzoeker dat hij over zijn verblijfplaatsen gelogen heeft onder druk van anderen, dat hij hier veel spijt over heeft en dat het onredelijk is hiermee heden nog rekening te houden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat hij handelde op aanraden van anderen, is geen afdoende verschoningsgrond, daar hem er van bij aanvang van zijn asielprocedure op gewezen werd dat hij de waarheid dient te spreken en dat leugenachtige verklaringen een negatieve impact zullen hebben. Het verstrijken van een bepaald tijdsverloop doet hieraan geen afbreuk.

Verder wordt er inderdaad in casu prima facie niet meteen getwijfeld aan verzoekers etnische origine, zijnde Tibetaan. Doch er wordt wel degelijk terecht getwijfeld aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijfplaatsen en zijn voorgehouden nationaliteit. Het feit dat de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit dan wel ten aanzien van zijn eerste land van asiel, staat er niet aan in de weg dat, indien geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden recente verblijf in dit land, wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die hij gedurende de laatste jaren in dit land beweert te hebben ondervonden. Het is geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag van een asielzoeker tracht na te gaan waar deze asielzoeker de voorbije jaren daadwerkelijk heeft verbleven. Het spreekt daarbij voor zich dat, indien de asielzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de voorbije jaren ergens verbleef, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden.

Verder stelt verzoeker dat hij gediscrimineerd wordt als Tibetaan in India. Hij geeft echter geen enkel concreet voorbeeld van een discriminatie die hij zou ondergaan hebben. In zoverre enig geloof gehecht kan worden aan zijn recente verblijfplaatsen – quod non –, maakt hij dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk het slachtoffer zou zijn van een discriminatie die dermate zwaarwichtig is dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst dan wel in het eerste land van asiel ondraaglijk wordt.

Waar verzoeker stelt dat hij vreest ingeval van terugkeer naar India dadelijk gearresteerd, gefolterd en/of mishandeld te worden, laat hij opnieuw na in concreto te duiden waarom dit het geval zou zijn.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het opwerpen van losse beweringen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder in concreto de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, is geen dienstig verweer. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Bijgevolg dienen deze motieven gezien als motieven van de Raad en, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, niet langer als motieven van de commissaris-generaal.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming."

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat zij reeds lang in België verblijft, op verschillende plaatsen verbleven heeft, maar nooit ergens papieren heeft gekregen. Verzoekende partij vervolgt dat haar echtgenote in Nepal verblijft en dat zij noodgedwongen iedere keer een asielaanvraag indient en altijd nieuwe stukken tracht te bekomen. Zij meent dat zij een statuut nodig heeft en wijst erop dat zij altijd de waarheid heeft verteld.

Verzoekende partij haar huidige algemene bewering dat zij altijd de waarheid heeft verteld, is niet ernstig en kan niet worden aangenomen, gelet op de vaststelling dat die bewering manifest indruist tegen hetgeen zij in het kader van haar vorige, vijfde asielaanvraag verklaarde, waarbij zij uitdrukkelijk aan- en toegaf voorheen over essentiële elementen van haar relaas te hebben gelogen. De Raad verwijst naar zijn arrest nr. 153 997 van 6 oktober 2015 waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Zo stelt verzoeker dat hij over zijn verblijfplaatsen gelogen heeft onder druk van anderen, dat hij hier veel spijt over heeft en dat het onredelijk is hiermee heden nog rekening te houden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat hij handelde op aanraden van anderen, is geen afdoende verschoningsgrond, daar hem er van bij aanvang van zijn asielprocedure op gewezen werd dat hij de waarheid dient te spreken en dat leugenachtige verklaringen een negatieve impact zullen hebben. Het verstrijken van een bepaald tijdsverloop doet hieraan geen afbreuk.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de zeer algemene opmerkingen dat zij reeds lang in België verblijft, op verschillende plaatsen heeft verbleven, maar nooit ergens papieren heeft gekregen, dat haar echtgenote in Nepal verblijft en zij noodgedwongen iedere keer een asielaanvraag indient en altijd nieuwe stukken tracht te bekomen, en dat zij een statuut nodig heeft, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 4 augustus 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS